

ROBINSON

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

V letošním roce pomůžeme spolu s vámi 48 milionům dětí v 51 zemích světa. 84% prostředků bude směřovat na pomoc dětem ve válečných zónách.

Rada konfliktů, jako například v Demokratické republice Kongo, Iráku, Nigérii, Jižním Súdánu, Sýrii nebo Jemenu, ohrožuje životy a budoucnost dětí již několik let. UNICEF trvale působí ve všech válečných oblastech a stejně jako bezprostředně po druhé světové válce v tehdejší Československu dětem zajišťuje potřebnou krizovou pomoc a ochranu.

„Děti nemohou čekat, až války v jejich zemích jednou skončí,“ uvádí ředitel krizových programů UNICEF Manuel Fontaine a dodává: „Konflikty si vybírají největší daň na životech dětí a mladistvých. Kolaps zdravotní péče a dalších veřejných služeb nebo katastrofální nedostatek pitné vody a hygienického zázemí nejhůře dopadají právě na děti. Pokud jim společně nedokážeme pomoci, čeká tyto děti temná budoucnost.“

Jaký bude rok 2018

Pro stále více dětí se svět stává nebezpečným místem k životu – v zemích zasažených násilím nebo přírodní katastrofou dnes v průměru žije jedno ze čtyř dětí. Válčí strany neberou na životy dětí často ani ty nejmenší ohledy – děti jsou nejenom přímým terčem útoku, ale jsou jim také odírána nezákladnější práva, jako je zdravotní péče nebo vzdělání. Přibližně 84% všech prostředků (tj. 3,015 miliardy dolarů) proto UNICEF v letošním roce použije na pomoc dětem postižených humanitární krizí vyvolanou ozbrojeným konfliktem. Největší část pomoci (1,3 miliardy dolarů) bude směřovat na pomoc dětem v Sýrii a okolních zemích, kde kvůli téměř sedm let trvajícím konfliktu strádá 6,9 milionu dětí.

Jedním z nejzávažnějších nebezpečí jsou pro děti z válečných oblastí nemoci přenášené kontaminovanou vodou, jako je například cholera. Kvůli útokům na infrastrukturu, obléhání a nucenému vysídlování musejí miliony rodin používat na pití a vaření znečištěnou vodu z povrchových zdrojů a nemají téměř žádný přístup k ani nejjednoduššímu hygienickému zázemí. Obstarání vody je častou povinností dětí, zejména dívek, které jsou při cestě ke zdrojům vzdáleným i několik kilometrů nezdávka terčem násilí a zneužívání.

„V krizových oblastech světa trpí nedostatkem pitné vody 117 milionů lidí a nemoci způsobené pitím infikované vody jsou u dětí častější příčinou úmrtí než bomby a násilí. Rodiče nemocných dětí potom zoufale hledají pomoc v přeplněných nemocnicích nebo na klinikách, které ještě nebyly zničeny. Pokud je navíc organismus dítěte oslabený podvýživou, riziko nákazy cholerou a dalšími smrtelnými nemocemi se prudce zvyšuje,“ přibližuje Manuel Fontaine.

V situacích rozsáhlých krizí je proto prioritou UNICEF obnovit co nejdříve zásobování pitnou vodou, ať už opravou infrastruktury, budováním nových zdrojů vody, nebo prostřednictvím cisteren, a umožnit co nejvíce lidem přístup k hygienickému zázemí.

UNICEF momentálně poskytuje polovinu všech krizových dodávek vody a souprav hygienických potřeb na světě. Ve všech krizových oblastech má UNICEF také své týmy specialistů a dobrovolníků, kteří zajišťují provoz zdravotnických a výživových center, mobilních klinik a provizorních škol, organizují rozsáhlé očkovací kampaně a přímo dohlížejí na distribuci pomoci dětem.

www.unicef.cz

Znáte to rčení, že pod svícnem bývá největší tma? Platí to i o tom, že tam, kde žijeme, je spousta krás a zajímavostí, které doslova přehlídíme. Což tomu udělat přítrž...?

Krok za krokem

Nepochybujeme o tom, že naprostá většina z vás už byla u moře, lyžovat třeba v italských nebo francouzských Alpách, v aquaparku v sousedních zemích, nebo dokonce v exotických krajinách někde za oceánem. Ale na druhé straně jsme si také jisti, že vlastně pořádně neznáte své blízké okolí – města, historické památky, řeky, rybníky, kopce. Nebo třeba rozhledny na nich, odkud se můžete rozhlédnout po kraji skoro jako letící pták.

Jenom těch zámků, hradů, tvrzí a dostupných zřícenin, co je jistě ve vašem blízkém okolí. Zkuste si je vypsát a s rodiči nebo prarodiči je objevovat během víkendů a prázdnin. Také města a městečka mají své dominanty a zajímavé stavby – náměstí, radnice, kašny, věže, kostely, případně kláštery, památníky, sochy, veřejné zahrady a parky. V tomto rychlém výčtu by neměly chybět ani divadla, kina, koncertní sítě, rovněž ovšem

muzea, galerie a jiné výstavní prostory, unikátní a veřejnosti přístupné soukromé sbírky, hvězdárny nebo mimo jiné podzemní chodby, katakomby, vojenské bunkry, lanovky...

A to jsem se nezmiňovala ještě o přírodních zajímavostech, které může nabídnout každý kousek naší krajiny. Slyšeli jste například o poslední písečné duně ve střední Evropě, o Stezce v korunách stromů, nejvyšší hoře Blanského lesa? Anebo co nám zanechali naši předkové jako odkaz pro další generace – víte, kde najdete pověstmi zahalené keltské oppidum, kudy vedla Zlatá stezka, kde je Plášťový most anebo kdo byl stavitelem známých třeboňských rybníků?

Zkuste se nad tím zamyslet a poznávejte svůj kraj krok za krokem – je to váš domov, kousek vás samotných...

Hanka Hosnedlová

Ilustrace Papoušek Ara: autorka Aneta Pavelková, 2. tř. MŠ a ZŠ Žimutice

Jaro je báječná zábava

Spousta lidí, kluků i holek se zejména v nevládném zimním počasí bez mučení přiznají, že se těší na jaro. Nejsem výjimkou – jaro prostě miluju! Tu zvláštní nenapodobitelnou vůni ve vzduchu, svěží zeleň vyrážející trávy, barevné terčíky prvních květin, nalévající se pupeny na větvích stromů a - slunce! Sluneční paprsky, které chutnají úplně jinak než v zimě. Sluníčko, které hlídá a slibuje...

Jako malá holka jsem se těšila na jaro i z toho důvodu, že jsme mohli odložit těžké zimní kabáty a čepice, nevzhledné punčocháče vyměnit za podkolenky a neforemné galoše za střepečky... Mimo jiné to byla také jasná výzva k vytažení kola, kterému tatínek po zimním spánku musel poskytnout technickou resuscitaci. Nebo k vyhledání hadrového sáčku s kuličkami, který odpočíval v zduřelém šuplíku s hračkami. Jak se pak v čerstvě vyhloubeném důlku vyjímaly vyhrané duhové skleněné nebo ocelové bugary.

Prostě jaro byla startovní čára pro spoustu báječných věcí. Někdy má sice jaro zpoždění, byly i roky, kdy se k mému potěšení o pár dní předešlo, ale přesto mám v kalendáři zeleně vyznačený ten první jarní den. Byla jsem přesvědčená, že připadá vždy na 21. březen. Až teď jsem zjistila, že je to poněkud jinak. Že jaro podle vědeckých propočtů přichází už o den dříve – tedy 20. března. Sice každý rok v jinou hodinu, podle toho, kdy se slunce ocitne přesně nad rovníkem, ale bez diskusí už dvacátého. A podle výpočtů tomu tak bude i v následujících letech.

Když se to tak ale vezme, je vlastně jedno, jestli astronomické jaro přijde o pár hodin dřív, nebo později, než jsme byli zvyklí. Hlavní je, že přijde...

...

Ačkoliv jedny ze současných dnů nesou název jarní prázdniny, vesměs se odehrávají ještě v měsících, kdy doznívá zima. Například pro školy na jihu Čech připadají sice v březnu, pro mnohé školáky v jiných oblastech byl jejich termín stanoven už na únorové dny.

Takže nepochybně plánují na toto volno ještě zimní radovánky, lyžování, bobování, bruslení... Jiní se těší na cestování a výlety do přírody, další stráví toto volno u svých babiček a dědečků. A pokud nemáte v plánu ani jednu z těchto možností, zkuste objevovat své město anebo jeho okolí. Nemusíte být sami, určitě máte pár kamarádů, s nimiž se dá podobně akce podnikat a zažít přitom i spoustu legrace. Mohu vám zaručit, že se najde halda zajímavostí přímo kolem vašeho bydliště, o kterých třeba ani nevíte. A navíc vás může potkat třeba i řada nečekaných dobrodružství.

Bylo by fajn, kdybyste nám o svých výpravách a objevech či nevědnicích zážitcích napsali. Určitě to bude zajímavé i ostatní kluky a holky, kteří ke čtenářům Robinsona patří. Už dnes se těšíme na vaše příběhy z jarních prázdnin, které můžete doplnit i fotografiemi nebo obrázky... - red -

dnes čtete

1.

Co chystá UNICEF
Setkání s jarem

2.

Bruncvík a lev
Vážit si sám sebe

3. - 4.

Hlásí se EKO-KOM
Dobrodružství se soutěží
Vesmírné třídění

5.

Hola México!
Zlaté kapradí

6.

Jsou tu vaše
Zoo noviny!

Mluva beze slov

Možná si toho ani nejste vědomi, ale za člověka hovoří nejen jeho slova a skutky, ale často i bezděčná gesta. Ta si jen málokdo uvědomuje a už vůbec ne tehdy, když je koná. Většinu z těchto gest však můžeme jednoznačně rozšifrovat. Mnutí dlaní znamená například pozitivní očekávání, ale pokud jsou tyto pohyby příliš pomalé, výklad se kloní spíše ke lstivosti. Podání ruky hřbetem nahoru je údajně výrazem nadřazenosti. Zkřivení paží na hrudi značí nesouhlas s názory druhého, ale i třeba nejistotu v dané situaci či odhodlání skrývat netrpělivost. Jsou-li přítom sevřené pěsti, pak takový člověk potlačuje agresivitu. Takzvané zrcadlení, tedy napodobování gest našeho protějšku, prezentuje v zásadě souhlas s jeho názory. Ovšem pokud jsou tato gesta příliš okatá a demonstrativní, jedná se spíše o výsměch. Gesta zájmu bývají důležitá. Dívky například odhalují zájmy, pohrávají si s vlasy nebo s nějakým předmětem. Chlapci naopak vypínají hrud, zatahují břicho nebo si dávají ruce v bok. A co zrovna děláte vy?

Dobrá zpráva

Chcete zábavnou formou poznat kus svého kraje? Pak vám doporučím knížku šumavského spisovatele Hynka Klimka s názvem Prácheňsko a Pošumaví z cyklu Příběhy z jižních Čech. Titul sice čtenář připomíná nejspíš místopisnou publikaci, ale autor i v tomto případě zůstal věrný oblíbenému bájím, pověstem a zkazkám, které šikovně vtělil do poutavého příběhu Bary z Podlesí a jejího koně Markýze, s nímž objíždí trhy a jarmarky v širokém okolí. Bájným prostřednictvím a díky jejím příhodám se malý čtenář dozví leccos zajímavého ze života na vesnici nebo v městečkách v nedávné minulosti, a navíc se podrobněji seznámí i s prácheňským a pošumavským krajem.

Bára se na svých cestách setkává s řadou zajímavých lidíček, v krátkých kapitolách představuje také jednotlivá řemesla oné doby, šikovně ruce a um usedlíků i krajánků. Ale také třeba způsob, jakým se tehdy dokázali lidé bavit. Popisované postavy jsou sice vymyšlené, ale děj se odehrává na konkrétních místech kraje. A k orientaci podle vyprávění poslouží i mapky na vnitřních stranách barevné obálky. A když k tomu všemu připočteme ještě roztomilé obrázky Zdeňky Študlarové, určitě i od vás dostane knížka palec nahoru.

zprávy

Kino plné novinek

Koncem loňského roku bylo v upraveném a rozšířeném obchodním komplexu IGY v Českých Budějovicích otevřeno nové kino Cinestar. Je již druhé na území krajského města, třinácté a nejmodernější v republice. Disponuje devíti sály se 1 312 sedadly, ve dvou z nich je pak nainstalováno nejnovější zvukové zařízení Dolby Atmos, které umožňuje vnímat zvuk naprosto ze všech stran včetně shora. Také v jednom ze sálů je zařízení pro 4D projekci, které dává na plátně ještě větší prostorový dojem a hloubku než 3D systém.

V každodenním programu je pamatováno řadou snímků také na dětské diváky, kteří nepochybně ocení zážitek jak z filmu, tak z úžasných technických vymožeností v novém kině. A ještě něco - Cinestar ve Čtyřech Dvorech zůstává dál v provozu.

O Bruncvíkovi, znaku a lvu

Připomínkou letošního stého výročí vzniku naší republiky je mimo jiné také inscenace Bruncvík aneb Jak lev do znaku přišel, kterou připravilo Malé divadlo v Českých Budějovicích. Autorem této hry, která má dětem hravou formou přiblížit českou historii a známou legendu, je Jiří Jelínek. Do představení o tom, proč rytíř Bruncvík dostal do znaku lva, jsou zapojeny klasické loutky, ale i marionety a maňásci. A protože je to hra nejen poučná a zábavná, ale i dobrodružná, zaujme i dospělé. Takže klidně vezměte do divadla s sebou i své starší sourozence nebo rodiče.

důležitá čísla

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

387 410 864

...

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE

VOLEJTE VE DNE I V NOCI:

387 313 030

386 355 500

...

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson, tř. 28. října 26, České Budějovice
e-mail: redakce@noviny-robinson.cz
www.noviny-robinson.cz
za garance OOŽP Statutárního města České
Budějovice

Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., Praha
info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767

Vytištěno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů
publikovaných příspěvků

medailonek

Někdy je těžké vzepřít se tomu, co vypadá tak lákavě. A nakonec mnohdy stačí pověstný kousek odvahy, aby si člověk mohl vážít sám sebe a s klidným svědomím si říci, že nezklamal a nemusí se za sebe stydět...

Zkouška odvahy

Martina se dneska nemohla dočkat konce vyučování, třebaže právě probíhala hodina jejího milovaného dějepisu. Byla jak na trní, poposedávala na židli a pořád se koukala na hodinky.

„Někam spěcháš, Bořilová?“ klepla učitelka Klerová, které se mezi žáky neřeklo jinak než Kleopatru, ukazovátkem na stůl. „Staré Recko tě nezajímá?“

„Ne... ano, zajímá,“ blekotala Martina, ale nehlala. Antika byla její oblíbená dějepisná látka, a to nejen ve škole. Přečetla o ní už celou kopci knih, milovala ty báje a starodávné hrdiny té doby. Ale teď byla naprosto jiná situace. Dneska po škole ji pozvala Malvína z cěčka, která byla populární po celé škole nejen svým oblečením, účesem, nalíčením, ale i chováním. Znali ji všichni – učitelé i žáci. A Martina měla dneska jít s její partou do obchodáku. Netušila, čím si takovou poctu vysloužila, ale hrozně moc o to stála. Vždycky o tom snila, patřit k tomuhle houfu zvláštních dívek. O to víc, že v minulosti si jí takhle nepřehlédnutelná dívčí partička vůbec nevšímala. Jako by neexistovala. Dokonce ji ve školní jídelně několikrát vypakovaly od stolu, kam si chtěly sednout. A teď najednou ji Malvína o velké přestávce zastavila na chodbě a s milým úsměvem ji pozvala na výpravu do obchodního domu v centru.

Konečně zvonek! Martina naházela věci do batohu a upalovala před školu. Malvína s Ivetou, Klárou, Monikou a Erikou jako hejno pestrých ptáků - se přihnuly až pár minut po ní. „Tak jdem, ne?“ zavelela Malvína a hlouček se vydal na cestu. Trolejbus, kterým se měly dostat k obchodnímu centru, přijel na stanici téměř vzápětí. „Nemám lístek, nestihla jsem si ho koupit,“ namítala Martina, ale Malvína jen mávla rukou: „Do takhle nacvakanyho trolejbusu revizor nepůjde, my taky jedeme načerno. Neboj!“ Martina se už neodvážila něco namítat, ale celou cestu až k obchodnímu centru doslova protřepala strachy. To by jí maminka dala, kdyby jí načapal revizor a ona měla za ni platit pokutu!

Ale dobře to dopadlo a venku Martina doslova vydechla úlevou. To už ale vcházely do vestibulu s řadou krámků rychlého občerstvení, kavárnami a cukrárnami. Její společnice se tu pohybovaly s naprostou samozřejmostí, jako by sem chodily denně. Možná, že i chodí, napadlo Martinu.

„Jedem do druhého patra,“ nesmlouvavě nadhodila Erika a hned se všechny hrnuly k jezdícím schodům. Ve druhém patře byla velká samoobslužná prodejna s kosmetikou, drogerií a suvenýry a řada menších obchůdků v protější řadě. „Co tu budem dělat? Jdete nakupovat?“ zeptala se Martina s pohledem na dívky, které zamířily do oddělení kosmetiky. „Jo jo,“ culily se všechny, jako by řekla dobrý vtíp. „To taky, budeme nakupovat... Ale hlavně je to tvoje přijímací zkouška.“

„Jak to myslíš, zkouška,“ nechápavě se rozhlížela Martina.

„No, chceš patřit do party, ne?“ zeptala se ostrým tónem Malvína.

„No to jo, ale nevím, jak to souvisí...“

„Tak přinešes nějakou voňavku, rtěnku nebo

nějaké lepší krém,“ přidala se Klára.

„Ale já tu nemám peníze,“ nešťastně rozhodila rukama Martina.

„Nikdo taky neřikal, že to máš platit. Naopak – nesmíš to platit...“ rozkazovačně na ni upěla pohled Klára.

„To to mám jako ukrást?“ vykulila oči Martina.

„Jo, to je zkouška odvahy,“ uculila se Iveta.

„Já to nedovedu...“ Martině bylo skoro do breku. „Nikdy jsem to nedělala...“

„Tak se dívej a uč se,“ otočila se od ní Malvína a všech pět jich nepochodovalo do prodejny. Prohlížely zboží, čichaly k lahvičkám, zkoušely vzorky rtěnek na ruce, zblízka pročitly štítky na kelímčích s krémem. A vždycky něco z toho nenápadně vklouzlo do kapes jejich kabátů nebo batohů. Kdyby je Martina nepozorovala tak upřeně, ani by to nezaregistrovala. Pak se dívky postavily do fronty u pokladny s balíčkem mentolových žvýkaček.

„Pojďte sem, prosím,“ objevil se najednou u kasy muž v černé uniformě ochranky a ukázal na Eriku. Ta se udiveně rozhlížela kolem sebe a pak se neochotně začala prodírat přes zástup zákaznic k muži v černém. Martina si ale všimla, že stačila nenápadně upustit kelímek s krémem do košíku jedné z žen ve frontě.

Ostatní prošly bez problémů, a teď s napětím čekaly u laviček na Eriku. Ta se chvíli objevila u turniketu s vítězným úsměvem na tváři. Muž z ochranky, který šel vedle ní, se jí horlivě omlouval.

„Jsi cool! Borec!“ ocenila Malvína Eričin výkon a poklepala jí na rameno.

„Tak a příště jdeš ty!“ ucedila s úsměvem Erika a pohlédla na Martinu.

Ta rozhodně zavrtěla hlavou: „Ne, tohle já dělat nebudu...“

„Máš strach, jo? A o tom to je. Musíš to překonat, to časem přejde. Musíš být prostě šikovnější než oni. To zvládneš, jde jen o to poprvé,“ domlouvala Martině naléhavě Monika.

„Ne, nikdy jsem nekradla a krást nebudu,“ nehodlala Martina ustoupit.

„Nebud' blázen, o nic nejde. Nikomu to nechybí. Prostě s tím počítají, že se něco ztratí, tak to odepíšu do ztrát a je to,“ chlácholila rozklepanou Martinu Iveta.

„Nejde o ten strach nebo nešikovnost. Já prostě krást nechci...“

„Takže ty tedy nechceš k nám do party?“ zeptala se mrazivě Malvína.

„Ne, za takovýchhle podmínek nechci! Nelíbí se mi to,“ rozhodným hlasem odsekla Martina, ale bylo jí do pláče rozčarováním.

„No, co jsem říkala – šprtka zůstane šprtka, ta prostě mezi nás nepatří,“ pronesla opovržlivě Erika a otočila se k Martině zády. A všechny ostatní se bez řečí od Marty odvrátily a vydaly se k dalšímu oddělení.

Tak u nich to tedy Martina rozhodně nevyhrála. Ale zkoušku odvahy sama pro sebe splnila na výbornou.

Hanka Hosnedlová

všetečkova všehochuť

Kameny

ACHÁT

Nacházejí se na mnoha místech ve světě, ale také v České republice. Zajímavostí tohoto polodrahokamu jsou soustředné proužky na řezu kamenem, v různých barevných odstínech – bílošedé, světle modré, oranžovočervené a černé. Název kamenu pochází z řeckého achatos, což byl také historický název jedné řeky na Sicílii. V podstatě se jedná o odrůdu křemene, přesněji řečeno o směs proužků křemene, chalcedonu a opálu. Na stupnici tvrdosti má stupeň 6-7.

Kromě jiného se věří, že má schopnost tišit bolesti, léčit nemoci kůže a alergie, padání vlasů a čistit tělo.

Abeceda hradů a zámků

A – Adršpach

Zámek Adršpach na severu republiky vznikl z původní tvrže, kterou roku 1596 nechal vystavět Adam Bohdaneč z Hodkova. Časem prošel objekt

řadou stavebních úprav, v 18. století byla přistavěna administrativní budova a hospodářský dvůr. Velkou přestavbu doznal pak roku 1886, tehdy jej vlastnil rod Nádherných z Borotína. Tvoří jej dvoupatrová obdélníková budova s pětihrannou věží, v jejímž přízemí je kaple. V prostorách zámku byl Státní ústřední archiv, nyní se může pochlubit Horolezeckým muzeem, prvním v republice.

Zajímavosti

Víte, že

- největší ostrov Evropy je Grónsko?
- nejstarší zemí v Evropě je Bulharsko? Svůj název nese již od r. 681.
- na Islandu nežije ani jediný komár?
- z důvodu zemské přitažlivosti není možné, aby hory byly vyšší než 15 000 metrů?
- na rovníku váží všechno o jedno procento méně?
- Měsíc se každý rok vzdaluje od Země o 5 centimetrů?

- red -

pero

O králi Janu

Purkmistr se hádal s králem
a král pucl zlostí málem.
„Pane, teď mě prosím slyš.
Neutrácej dále již!“

„To si děláš legraci,
co je špatné na mé práci?“
otázal se náhle král,
popuzen byl stále dál.

A Jan začal válčit
a země pomalu ničit.
Víc a víc král utrácel,
purkmistr se z toho skácel.

Avšak v bitvě u Kresčaku
mu kdosi srazil čapku.
Zastihl ho věčný sen
a nikdo nestaral se o naši zem.

Pak nám vládl Karel IV.,
vystavěl tu nové čtvrti.
Nechal naši zemi vzkvést
i císařskou korunu nést.

Lota Mihulková, 11 let, ZŠ Máj II, České Budějovice

Říkanka

Halí belí, halí belí -
kotě leží pod postelí,
štěkot psí je nevzbudí,
protože jen tiše spí.

Halí belí, halí belí -
kotě leží pod postelí,
jenom vrní, tiše spí
a ráno se probudí.

Aneta Trávníčková, 4. tř., ZŠ a MŠ Žitovice

Kapka deště

Dnes prší. Kapky mi padají na hlavu a stékají po mně dolů. Jako by mi život jen tak protékal mezi prsty. Vše utíká možná až příliš rychle, poslední dobou.

Děšť jsem vždycky milovala, převážně tehdy, když jsem mohla sedět za oknem a pozorovat ho, poslouchat ho. Dával podnět k přemýšlení. O mně, o druhých, o tom, co bylo a bude, zkrátka o všem možném. Dnes tomu není jinak, poslouchám a pozoruji ty drobné kapky a přemýšlím.

Poslední dobou jsem se nějak necítila být sama sebou. Jako by mi něco chybělo nebo se něco zásadního změnilo. Měla jsem pocit, jako by se mé staré hodnoty odsunuly a já si musela vytvářet nové. Možná to tak bylo, do teď si žádného důvodu, který vyvolával ten pocit prázdnoty, nejsem vědoma. Je to doba, řekněme posledních tří týdnů. Všechno se na mě valilo a já jsem v tom najednou neviděla smysl. Stávalo se mi, že jsem šla po ulici plné lidí nebo parkem uprostřed hlučného města a zastavila jsem se, pozorovala lidi a přemýšlela, kdo vlastně jsem.

Za posledních osm měsíců se můj život obrátil kompletně naruby, vzhůru nohama. Tolik lidí jsem odsunula nebo oni odsunuli mě na vedlejší kolej, a tolik lidí mě přizvalo do jejich vlaku, že se v tom najednou ani nevyznám. Kdo je ten, komu mohu věřit, a kdo si na něj jen hraje?

Jsem však velmi vděčná za to, co mi tyto měsíce daly. Daly mi přátele, sílu a naději. Naději, že mohu něco dokázat, že mohu být tou, kterou být chci. Co když nás představy druhých pohltí a staneme se jejich odrazem? Co když se podíváme do zrcadla a nepoznáme sami sebe?

A teď? Po několika probdělých nocích, kdy jsem nemohla spát, koukala se v půl třetí ráno z okna a poslouchala noční maloměsto, hudbu deště nebo jen tak hleděla do tmy. Je mi líp! Našla jsem v sobě řešení, našla jsem v sobě klid, našla jsem sebe. Našla jsem sebe, protože jsem nechala lidi, kteří odešli, doopravdy odejít. A v duši mi po nich zbyl jen klid a vzpomínky. Nechala jsem s nimi jít i část sebe.

A tak koukám z okna, pozoruji kapky deště a sama se cítím být takovou kapkou deště. Kapkou plnou vzpomínek a úlevy.

Štěpánka Malíková

Zdá se, jako by to bylo včera, kdy jsme se radovali z vánočních dárečků a vítali nový rok 2018. A ono je to už více jak dva měsíce. Ale zase nám brzo přijde jaro, sluníčko bude krásně hřát, všechno pokvete a barvy budou veselé zářit. Tak si to čekání můžete zatím zkrátit čtením Robinsona a luštěním. A jak zněla odpověď minulé doplňovačky? **Za třídění zasloužíte velký dík, což jistě víte. K němu pestrou nadílku, když Vánoce jsou za chvilku.**

Výherci se stávají: **Jakub Kostříž z Hluboké nad Vltavou, Zdenka Kroulíková z Českých Budějovic a Miša Dušek z Milevska!**
Gratulujeme a nezapomeňte - na další straně je zase doplňovačka o ceny!

Život mezi paneláky

„K čemu jsou mi jarní prázdniny, když se tady nudíme a není co dělat...“ rozhlédl se Jakub po hloučku svých kamarádů. „Na lyžích jsem byl v Itálii se školou, takže teď musím trčet doma.“

„No, já mohl jet k babičce do Kotěhůlek, ale tam je to teď mimo léto ještě horší než tady na sídlišti,“ reagoval na Jakubovu poznámku blondatý Hugo.

„My na tom nejsme o moc líp, vid', Peťo?“ konstatoval Pavel a jeho dvojče Petr jen souhlasně pokýval hlavou. Byli od sebe k nerozeznání, takže aby je mohli rozlišit aspoň spolužáci a kamarádi, nosili každý jinou barvu čepice.

„Já bych mohla jít bruslit na zimák, ale samotné se mi nechce. A Lucie nebruslí,“ přisadila si Monika, zatímco její nezaměnitelná kamarádka Lucie si prohlížela sídlištní Zpravodaj, který dostávají všechny domácnosti do schránky zdarma.

„Fakt nuda,“ konstatovala obrylená Veronika a vytrhla Lucii časopis z rukou.

„Hm, tak co budeme dělat?“ otázal se Jakub spíš sám sebe než shromážděných dětí. „Na hřišti jsou mrňata, na plovcích mají dneska trénink oddíly ze Sportcentra, na rybníčkách je bláta, že bychom se v něm utopili...“

„Heleďte se, něco jsem našel!“ přerušil jeho úvahy výkřik Veroniky, která všem teď nastrkovala rozevřené stránky Zpravodaje. „Čtyřdenní soutěž pro děti do patnácti let, je to tady na předměstí a začíná se už dneska. Přihlásit se můžeme ve vodárně. A víte co je hlavní výhra pro vítězný tým? Víkendový zájezd do aquaparku do Německa!“

„No co, máme se tady otravovat, tak si zahrajeme aspoň tu hru. A i když nic nevyhrajeme, tak se aspoň pobavíme,“ konstatoval Petr, a protože nikdo nic nenamítal, hlouček se dal do pohybu směrem k vodárně.

„Hoď ty noviny do kontejneru, nechám si jen tu jednu stránku. Kontejner stojí támhle,“ máchla Veronika rukou a Hugo nakopl zmačkanou papírovou kouli, která zapadla přesně do kulaté díry žlutého kontejneru.

„Jsi borec, měl bys hrát fotbal nebo aspoň nohejbal,“ poklepal Hugovi na rameno Pavel.

„Podívejte se, Ríša a jeho partička jdou taky k vodárně, musíme je předběhnout,“ křikla Monika a dala se do běhu. Ostatní bez řečí hned za ní.

„Počkejte, a co já s těmi PET lahve, co jsem měla vyhodit?“ lapala po dechu Lucie.

„Ukaž, dej mi to, támhle je nějaký odpadkový koš, tak to mrsknou do něj,“ nabídl se galantně Hugo a Lucie se ráda zbavila objemné igelitové tašky s lahve.

„Hurá! Tak jsme tady první,“ zarazil se Pavel před vchodem do vodárenské věže. „Pojďte honem, ať tam jdeme všichni najednou.“

Do kanceláře, na jejíž dveřích visel obrázkový leták s výzvou k soutěžní prázdninové hře, už vstupovali klidným krokem a s čepicemi v ruce.

Černovlasý mladík v kostkované košili se hned při vstupu prvního z nich vymrštil ze židle u psacího stolu, přistoupil k pultíku, kde se zatím shromáždila celá parta, a se širokým úsměvem se zeptal: „Jdete do vodárenského muzea, anebo se jdete přihlásit na tu prázdninovou hru?“

„To druhé,“ pípla Veronika a mladík radostně přikývl.

„Jmenuju se Tomáš a jsem koordinátor téhle hry. Takže pro vás jsem něco jako styčný důstojník. Tadyhle vyplňte tu přihlášku, napište tam svá jména, příjmení, adresu a věk. Jo a nezapomeňte aspoň jedno nebo dvě telefonní čísla na mobil, abychom byli v kontaktu.“

Právě v tu chvíli vstoupila do místnosti Ríšova partička a dveře za nimi práskly jako salva z kanonu. Lucie se tak lekla, že srazila z pultíku skleněnou vázičku s větvičkami břízy, na kterých už se z pupenů draly jasně zelené lístky. „Ježíšmarjá,“ vyjekla a začala chvatně sbírat na podlaze střepey.

„To nic, to přežijeme,“ smál se Tomáš. „Jen se nepořežte. Dejte ty střepey sem a pak je venku vyhodte do kontejneru.“

„Jasně,“ chopil se ochotně zbytků vázy Petr.

„A tady máte v obálce soutěžní úkol na první den. Zítra přijdete zase sem a dostanete další,“ zazubil se Tomáš, ale to už se k pultíku tlačil Ríša a jeho skupina. Jakub s ostatními vyběhli ze dveří, a sotva popošíli pár kroků, začali studovat obsah obálky.

„To jsou nějaké rozstříhané kousky papíru,“ konstatoval zklamaně Hugo.

„No jo, ale něco znamenat musí,“ namítla Veronika.

„Třeba je to něco jako puzzle,“ přišel se svou troškou do mlýna Pavel.

„Jasná páka, zkusíme to sestavit,“ zaradoval se Jakub a rozhlížel se po nějaké ploše, kde by se daly kousky papíru rozložit. Nejblíže byly barevné plastové lavičky, a tak se všichni sesypali na jednu z nich. Za chvíli měli sestavený obrázek, na kterém byla nakreslená právě taková lavička, na jaké seděli. Jenže na té obrázkové byla písmena... „Ta jsou divná. Snad to není azbuka?“ přemýšlela nahlas Monika.

„Ne, azbuka to není. Spíš mi přijdou jako obrácená, jako když se náš malý Robík snažil psát,“ mudrovala Lucie.

„Jasně, obrácená! Holky, která máte zrcátko?“ vykřikl najednou Jakub.

Veronika zrudla a začala neochotně tahat z kapsy bundy malé kulaté zrcátko, které Jakub hned přiložil kolmo k obrázku.

„Tak to teď přečti, Pavle,“ zavelel Jakub.

„Jsem recyklovaná. Najděte další podobný výrobek v blízkém okolí!“

Všichni vypadali kapku zaraženě. Že se dělají nějaké věci z recyklovaného materiálu, sice věděli, ale které věci to jsou, to si ne a ne vzpomenout.

„Další lavička to nebude, to by bylo příliš jednoduché,“ rozhlížela se kolem dokola Monika. „A co támhle dětské hřiště?“

„Můžeme to zkusit!“ kývl Jakub a všichni vykročili daným směrem.

„Hele, kontejnery, zahod' konečně ty střepey,“ ukázala Lucie při chůzi vedle pěšiny. Petr odběhl stranou a vhodil rozbitou vázu do modrého kontejneru, který stál nejbliž.

A za malou chvíli už všichni stáli na hřišti a rozhlíželi se kolem.

„Hele, ta skluzavka vypadá, že je ze stejného materiálu jako ty lavičky, nepodíváme se na ni?“ ukázal Hugo na oranžovou skluzavku.

„Chuligáni, tohle je pro malé děti a ne pro takové habány, jako jste vy,“ horlila rozzlobená babička na skupinku, která skluzavku obklopila.

„Nebojte se, paní,“ chlácholil ji Jakub, „my se na ní klouzat nebudeme. Jen si ji prohlédneme.“

Obhlíželi ji shora, zdola, zezadu, až Monika našla v ohybu u dojezdu složený papírek. Koloval z ruky do ruky. „Tak to tedy nevím, co tohle zase znamená,“ kroutila hlavou Veronika. „Má dvě nohy a nechodí, radí, ale ústa se k ní nehodí. Stejná hmota, barva jiná, nebuď přece kůže líná... To fakt nevím...“

„Myslím, že máme najít něco dalšího z téhle hmoty, co stojí na dvou nohách...“ prohodil Pavel.

„Já už vím,“ zajásala Lucie. „Co ta informační nástěnka na kraji parku?“

„To by mohlo být, zkusit to můžeme,“ souhlasili ostatní a už se zase hrmuli k východu ze hřiště.

Hrozen dětí obklopil umělohmotnou vývěskovou ceduli na okraji parku a ze všech stran ji prohlížel. Výsledek byl nulový. Bezradně krčily rameny. Vtom se Jakubův zrak zastavil na letáčích přilepených na tabuli. „Už to mám, podívejte se!“ ukázal na jeden z papírů.

„Sídlištní prázdninová soutěž. Když jste došli až sem, chybi vám už krůček jen. Vzpomeňte si na barvu lavičky na vašem obrázku? Ta vám dá odpověď na poslední otázku.“

„Ukaž honem ten obrázek – myslím, že ta lavička byla modrá...“ přemítala Monika. „Jo, modrá,“ přitakal Jakub, když otevřel obálku s útržky. „Co je tady v okolí modrého?“

„Támhle ta schránka,“ ukázal prstem Pavel. A zase se opakovalo hledání vzkazu ze všech stran. Tentokrát byli rychlejší a malá obálka na spodní straně schránky už šustila Lucii v prstech.

„Máte první bod: vaše písmena jsou: ř, d, o, y,“ četla pomalu Lucie.

„Tak jo, pro dnešek končíme. Ta písmena si zapíšeme a zítra pokračujeme. Jdeme domů, už se skoro stmívá. Bylo to docela fajn, ne?“ uzavřel Jakub a všichni s ním ochotně souhlasili.

(Pokračování příště)

Soutěžní úkol pro čtenáře

Naši hrdinové se během prvního dne dopustili tří chyb. Dokážete je najít a popsat? Budeme čekat na vaše odpovědi.

Text: Hanka Hosnedlová
Ilustrace: Zdeňka Študlarová

V prosincové redakční poště jsme našli i dopis s následující básničkou o třídění odpadů. Velmi nás nadchla i potěšila a zároveň přivedla k nápadu: co mít takových básniček o třídění - nebo vůbec o odpadech - více?

To by bylo báječné... a tak jsme si vymysleli úkol pro vás, milé čtenáře Robinsona. Ať už sami, nebo celá třída napište něco podobného a pošlete nám do redakce - můžete poštou, ale stačí i mailem na známou adresu: redakce@noviny-robinson.cz. A my slibujeme, že maximum vašich uměleckých děl přistě otiskneme.

Barvy nejen pro chytré děti

Když dáš papír k papírku, musíš s ním za chvilku do kontejneru barvy modré, jenom tak to bude dobré. Střepey sice smůlu nosí, ale kdo nechodí bosý odnese zbytky skleněné do kontejneru barvy zelené. Plasty – materiál doby každou domácnost dnes zdobí, čekají je použité kontejnery barvy žluté.
Žáci z pražské ZŠ

Vydřička Zdenička radí

PAPÍR

Do kontejneru patří

- noviny, časopisy
- kancelářský papír
- reklamní letáky
- knihy, sešity
- krabice, lepenka, karton
- nevadí papír s kancelářskými sponkami
- není nutné odstraňovat fóliové okénko z obálek

Do kontejneru nepatří

- mokrý, mastný a jinak znečištěný papír
- uhlový a voskovaný papír
- použité pleny a hygienické potřeby
- papírové kapesníčky, ubrusky

Vydřička Zdenička už třídít umí. A co ty?

PLASTY

Do kontejneru patří

- sešlápnuté PET lahve od nápojů
- plastové obaly
- fólie - čisté
- prázdné kelímky od jogurtů, tuků a dalších potravin
- polystyren
- plastové obaly od drogistického zboží
- ostatní plastové předměty (hračky, květináče apod.)

Do kontejneru nepatří

- textilie z umělých vláken, linolea, guma, molitan
- nádoby od léčiv
- výrobky z PVC
- plasty znečištěné oleji a chemickými látkami
- plasty s příměsí jiných materiálů (videokazety, kabely)
- hygienické potřeby (zubní kartáčky, vatové tyčinky apod.)

SKLO

Do kontejneru patří

- lahve od nápojů
- skleněné střepey
- tabulové sklo (bez drátěné vložky)
- skleněné předměty
- zavařovací sklenice (prázdné)

Do kontejneru nepatří

- keramika, porcelán
- autosklo
- drátěné sklo
- zrcadla
- žárovky, zářivky

NÁPOJOVÝ KARTON

Do kontejneru patří

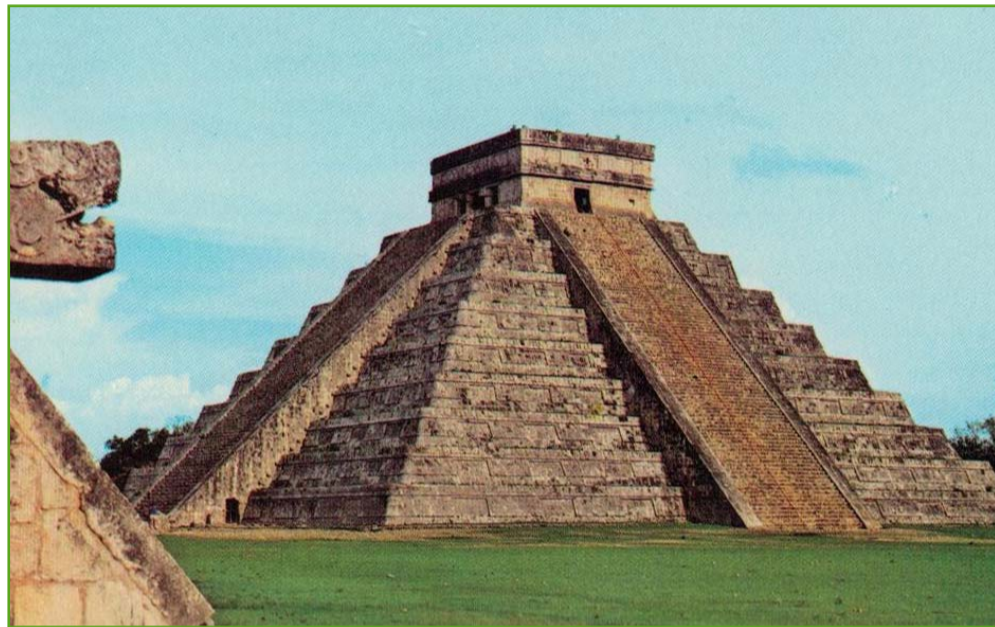
- nápojové „krabice“ od džusů, mléka a mléčných výrobků, vín, rajského protlaku, hotových omáček apod.

Do kontejneru nepatří

- nápojové kartony znečištěné zbytky potravin nebo chemickými látkami

Od individuální cesty do Mexika jen s bágly na zádech mne a kamarádku odrazovali nejen přátelé, ale i řada na internetu a v časopisech popsaných nedobrých zkušenostech těch, kteří se do této krajiny vypravili před námi. Prorokovali nám přinejmenším okradení či oloupení. Nicméně jsme se nenechaly přesvědčit a do Mexika se vydaly autobusem z amerického San Diega. Dlužno podotknout, že autobus byl skvělý včetně polohovacích sedadel a samoobslužného baru na zádi. Okradené jsme sice nebyly, ale jen díky tomu, že jsme duchapřítomně zabránily únosu našich krosen hned na mexické celnici. Ale pak už bylo všechno jinak. Hned při ranním vystupování v Mexico City nám dvě postarší mexické dámy nabídly, abychom se do centra svezly s nimi taxíkem, že ho zaplatí ony. A navíc nás ještě dovedly k jednomu z báječných a hlavně levných hostelů pro backpackery, kde byl k našemu údivu k dispozici i internet a zdarma snídaně na vyhlídkové terase.

Mexické střípky

A koukat bylo opravdu na co. Mexico City se rozkládá ve výšce 2 240 metrů nad mořem, tedy podstatně výš, než sahá vrcholek naší nejvyšší hory Sněžky. A žije zde víc než dvacet milionů lidí, když nepočítám tisíce venkovanů, kteří sem denně přicházejí, a také těžko zaregistrovatelné obyvatelé ubohých slumů na předměstích. Je to takový vroucí kotel barev, zvuků a dění. Historické paláce, katedrály, kostely, vládní budovy, univerzity, moderní futuristické budovy, pestrá nabídka luxusního i levného zboží, moderně oblékaní lidé a spousta sebevědomých kluků a holek... Nikdo nás nechtěl okrást a ošidit, spíš nás potkávala snaha pomoci, zájem o naši zemi, vstřícnost a úsměvy.

Spát pod širým nebem se sice dá někde na plázcích nebo opuštěných parčíkách, ale rozhodně ne ve velkých městech, kde ani nejsou žádné kempy. Najíte se za pár korun buď přímo v hostelech, anebo si koupíte potraviny v marketech. Jídla prodávaná u stánků na ulici sice vypadají lákavě, ale pokud se rozhodnete pro jejich konzumaci, vystavujete se zároveň riziku takzvané Montezunovy pomsty, což jsou úporné žaludeční a střevní potíže nezřídka doprovázené vysokými teplotami. Stop jsme sice občas využily, ale sedět na korbě pick-upu třeba v horských oblastech je v této roční době spíš trest než pomoc.

Na ulicích vás okamžitě pohltní vírava – stovky prodáváčů nabízejících svůj sortiment jak v obchodech s otevřenými dveřmi a ve stáncích, tak na pojezdových vozíčkách, na plachtě na zemi či z bedničky pověšené na krku. Každý z nich křičí, co mu hrdlo stačí, do toho reprohudba na každém kroku jiná a houkající auta, která se pokoušejí tou změť projít. Na ulicích pracují i řemeslníci, kadeřníci a holiči, masáže s nakuřováním a zaříkáváním, odbývá se zde čištění bot, hádání z ruky a víc než často i různé demonstrace.

Ale vydejme se aspoň ve stručnosti za některými památkami, jako je pověstná Bazilika de Guadalupe, která, postavená na měkkém podlaží, se prý v sedmdesátých letech začala pod náporem větrících propadat. Tak honem postavili vedle baziliky novou, odvážně moderní s mramorovými podlahami, pojezdovými chodníky a spoustou elektrotechniky. Po čase vás už ani nepřekvapí, že někteří kající se směrem ke chrámu pohybují po kolenou, a to už od poměrně vzdálené brány.

Bombou byla samozřejmě návštěva pyramid Mésice a Slunce a vůbec celého starého města v Tenochtitlanu. Když jsem pohlédla od úpatí pyramidy vzhůru, vůbec jsem nepochybovala o pravdivosti statistik o počtu nehod, a dokonce smrtelných zřícení z jejich stupňů. A vůbec mne nenapadlo smát se těm, kteří zpáteční cestu dolů překonávali obličejem ke schodům, s pozadím vystrčeným ven. Při pohledu z vrcholu vám totiž schodiště připadalo jako příkrá stěna.

Možná bychom se měli zastavit u rostliny s názvem agáve, ze které se dělá spousta věcí. Samozřejmě se vám nejdříve vybaví tequila, potom snad mescalita nebo tzv. pulgeria, což je taková

nevábná slizká šťáva, něco jako agáveový burčák. Ale také se z ní dělají pevné hehlice, vlákna pro tkaní pokrývek nebo průhledný papír.

A nemůžete opustit mexickou metropoli, abyste večer nenavštívili známé náměstí Garibaldiho. Tady totiž hrají mariachi. Skupinky hudebníků ve stylových, často flitry zdobených černých, červených, modrých, žlutých, bílých a jinak barevných oblecích, se širokými zdobenými sombrery, na přání (a za poplatek) produkují mexickou klasiku. Něco jako místní dechovku. Rytmus břichatých kytar a nezaměnitelný zvuk trumpet přiměje nezřídka i k tanci.

Ačkoliv i v hlavním městě potkáte venkovany v plandavých bílých plátěných oblecích a sandálech z pneumatik, jejich svět je někde jinde. A tam je asi také to pravé Mexiko. Například v Barranca del Cobre, čili Měděném kaňonu, který se táhne kolem řeky Urique a asi dvou desítek dalších toků v Sierra Tarahumara. Kaňon je neuvěřitelně členitý, s rozlehlými údolními, vyprahlými skalnatými nebo naopak zelení porostlými svahy tak strmými, že vás jímá závrat. V souhrnu je tento kaňon větší než pověstný americký Grand Canyon. A devět z jeho údolních kaňonů dokonce i hlubších, až 1 879 metrů. A nejvyšší štítů ční do výšky až 2 300 metrů.

Nejlépe si kaňon prohlédnete z vlaku, který jezdí po trati z Los Mochis do Chihuahuy. Trať měří 655 km, chlubí se 86 tunely a 39 mosty. Z oken uvidíte ubohá obydlí ve svazích, osamělé ranče, ale také bezohledně budované průmyslové komplexy. Krajinu, která se nám představila chladem a neuvěřitelně studeným drsným větrem, obývají většinou indiáni Tarahumarové, kterých v tomto teritoriu žije asi padesát tisíc. Přes veškerý turistický ruch se snaží stále udržovat své tradice a zvyky – včetně stylového oblečení nebo jeskynních obydlí. Údajně mají schopnost překonávat ohromné vzdálenosti během. Prý až 160 kilometrů bez zastávky a ještě si před sebou kopají malý dřevěný míč po nerovném dně kaňonu. Nemůžu to potvrdit ani vyvrátit – žádného indiánského běžce jsem bohužel neviděla.

Ovšem Měděný kaňon je pověstný i něčím méně romantickým, a to produkcí drog, které se zde snadno mohou pěstovat v nepřístupných částech kaňonu. Proto také autobusy směřující z této oblasti jsou celníky a vojáky kontrolovány daleko častěji a razantněji než na jiných silnicích. A že jsme těch kontrol zažily cestou opravdu slušnou řádku, ale tady nám občas běhal mráz po zádech. Zvlášť poté, co se někteří z kontrolovaných mužů už do autobusu nevrátili. Ale s podobnými obětními beránky zřejmě pašeráci počítají, protože jejich kumpáni, kteří se při dotazech vojáků klepali jako osika, po jejich odchodu vždy pookřáli. Jejich várka drog tentokrát prošla. Raději ani nedomyšlet, co by se stalo, kdyby si pro jejich úschovu vybrali třeba naše volně se povalující batohy...

Text a foto: Hanka Hosnedlová

Jak jsem našel poklad

Když je dnes večer před Svatojánskou nocí, půjdu se podívat do lesa po pokladu. Slyšel jsem, že se dá v tuto noc najít poklad. Musím se ještě připravit a pak můžu vyrazit.

Přicházím na okraj lesa. Chtěl bych najít zlaté kapradí, díky kterému bych mohl rozumět živočichům a zeptat se jich na cestu k pokladu. Kolem mě létají světlušky a vypadá to tu tajemně a strašidelně. Žádná bažina tu našťestí není, nebo o ní nevím.

Už přicházím ke studánce a vidím něco zlatého! Ne, není to zlaté kapradí, ale jen list. Jdu dál, dál a dál, ale pořád nic. Až najednou před sebou uvidím bludný kořen. Uf, to jsem rád, že jsem na něj nešlápl.

O chvíli později se na mě konečně usměje štěstí. Konečně jsem našel zlaté kapradí! Roste pod jedlí a ten zlatý květ... Náhdera.

Najednou slyším světlušku a ptám se jich: „Ahoj světluško, tak krásně svítíte a já bych se vás chtěl

prosím zeptat, jestli náhodou nevíte, kudy k pokladu?“ Světlušky: „No jasně, už musíš jít jenom doprava, kolem buku a tam už stačí jen kopat.“ Já: „Ale, to je dost složité, nemohla by mě tam prosím jedna z vás doprovázet?“ Světlušky: „Tak dobře. Maruško, ty z nás umíš nejrychleji létat.“ Takže mě k pokladu přivede světluška, no to bych opravdu nečekal.

Už jsem zde u pokladu. Teda, asi ještě budu muset hodně kopat. Rýč jsem si našťestí nezapomněl. Kopu, kopu a ... kopu.

Po třech hodinách na něco narazím, ale je to jen kofen velkého stromu. Ale co to je pod ním? No přece poklad! Rychle ho беру a mažu pryč. Je v pěkné truhle – asi hodně staré.

Už svítá a já jsem našťestí už doma. Tedy, byl to zajímavý zážitek. A ten poklad... No, bohužel v té truhle nic nebylo! Je to smůla.

David Votřel, 5. A, ZŠ J. Š. Baara, České Budějovice

Tohle jsem já

CO O SOBĚ PROZRADILI DRUHÁCI ZE ZÁKLADNÍ ŠKOLY DR. M. TYRŠE V HRDĚJOVICÍCH...?

Jsem Veronika Měšťanová, bydlím v Českých Budějovicích. Bydlím s tatínkem, tatka se jmenuje Radek, pak bydlím s mamkou, mamka se jmenuje Radka, pak bydlím s Tomem. Mám hnědé oči, mám bílé triko s tygrem, mám modré rifle, mám růžové bačkory. Jsem kamarádká, ráda počítám pyramidky, ráda hrabu listy a ráda si maluju. Mám kamarádku Mášu a Andrejku a Kristýnku a Karolínku. Mám ráda řízek a svičkovou. Mám ráda fialovou.

Jmenuji se Lukáš Wostl, je mi sedm let. Bydlím ve Lhoticích. Rodina je: já, brácha, mamka, tatínek, babička, děda. Vlasy mám hnědé, obočí mám hnědé, mám modré triko, šedé kalhoty, oči hnědé, nosím hodinky. Jsem hodný. Můj zájem je lukostřelba. Kamarádím s Pátou, Matym a Martinem. Nemám rád kuskus a čočku.

Zimní škola v přírodě

Poněkolkáté vyjelo 14 dětí z Mateřské školy na Hradišti na oblíbený Javorník, aby zde prožily týden zimních radovánek. Celou akci zajišťovalo sdružení rodičů Veselá školka ve spolupráci s MŠ. Letošní rok byly skvělé podmínky, sněhu hodně a krásné počasí. Děti si užily vše, co mohly... Týden neuvěřitelně utekl a spokojené děti se vracely ke svým rodičům.

Zdenka Staňková, 11. MŠ Písek - Hradiště

ZOO NOVINY

Zoo Hluboká, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, e-mail: info@zoohluboka.cz, www.zoohluboka.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Věděli jste, že i u nás v přírodě žije želva? Bohužel mi ale hodně ubylo vhodných míst k životu a bývá spatřena jen velmi zřídka. Radím se mezi vodní želvy, proto mám plochý krunýř a mezi prsty plovací blánu. Vyhledávám slepá ramena řek, mokřady či pomalu tekoucí potoky. Ve vodě lovím různé červy, šneky nebo pulce. Z vody vylézám na sluníčko nebo abych nakladla vajíčka. K tomu si nejprve musím vyhrabat důlek, a to mi jde nejlépe v písku. Zimu přečkávám také ve vodě. Tam usnu na několik měsíců zimním spánkem a probudím se, až když jarní sluníčko opět vodu prohřeje. K životu u vás mi kromě změn v krajině a znečištění vod brání také jiný druh želvy - želva nádherná. Ta pochází z Ameriky. Lidé ji často chovají doma, ale zapominají na dlouhý želví život, proto někteří tento druh vypouští do přírody. Ale my dvě jsme velké konkurentky - potřebujeme stejný prostor a lovíme stejnou potravu. A želva nádherná často vyhrává, protože je rychlejší a dravější. Proto ji nikdy nepouštějte na svobodu. Ani s dobrým úmyslem. Raději ji darujte někomu, kdo se o ni dobře postará. Mě můžete vidět v Zoo Hluboká v pavilonu terárií.
Vaše ŽELVA BAHENŇÍ

novinky ve zkratce

Dva bodlináči v nesnázích

V naší záchranné stanici se ocitli dva ježci bělobříší, kteří byli nalezeni v krabici u popelnic. Přežili jen díky zásahu kolemjdoucích lidí, kteří si je přes noc nechali doma a druhý den zavolali Městskou policii, která je převezla k nám do zoo. Zde se o ně postarali ošetřovatelé a veterinář. Tito ježci jsou původem z Afriky a mají podobný způsob života jako ostatní ježci. Jsou to noční tvorové živící se především hmyzem. Při seznamování s novým podnětem pění, slintají a jazykem házejí sliny na bodliny, přičemž u toho provádí nejrůznější kreace, které mohou člověka až vylekat.

Pokud si nevíte rady se svým domácím mazlíčkem nebo už se o něj nedokážete postarat, nikdy nevolte tuto cestu. Zkuste mu raději najít nový domov, ale hlavně si raději vše dobře promyslete ještě předtím, než si zvíře poříďte.

Klokán, nebo králík?

V zoo se narodilo mládě klokánka králíkovitého. Domovem tohoto kriticky ohroženého vačnatce je Austrálie. Tak jako většinu australských druhů i jeho ohrožují nepůvodní dovezené šelmy - kočka a liška, a především ztráta jeho přirozeného prostředí související s rozvojem zemědělství. Jak už název napovídá, jedná se o malé zvířátko dorůstající kolem 38 cm s dlouhým ocáskem, který je zakončen černým střípцем. Ocas klokánka využívá ke sběru materiálu pro stavbu hnízda. Živí se rostlinami nebo hmyzem. Za potravou se vydává v noci. Mládě se rodí již po 21 dnech a v mámině vaku tráví asi 3 měsíce. V Zoo Hluboká se na tento nový přírůstek můžete podívat do malého nočního pavilonu, kde žije společně s jiným australským vačnatcem - kuskusem pozemním.

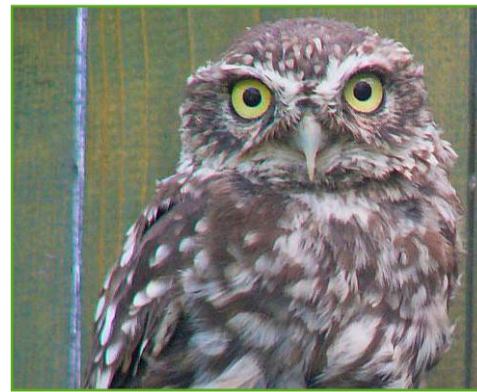
Přines mobil do zoo a zachraň gorilu

I v dalším roce pokračuje Zoo Hluboká ve sběru starých mobilů, a tím pomáhá v ochraně přírody. Jak? K výrobě telefonů se používají vzácné kovy, které se získávají těžbou rudy na africkém kontinentu. Kvůli této těžbě je ničena příroda, s čímž souvisí i ohrožení místních druhů zvířat, například goril. Recyklací starých telefonů se sníží poptávka po těchto kovech. Sběrná nádoba se v zoo nachází v africké expozici u kočkodanů husarských.

Již od roku 1992 vyhlašuje pravidelně Česká společnost ornitologická ptáka roku. První titul náležel vlaštovce obecné. Tato kampaň si klade za cíl upozornit na některý původní druh naší ptáčí fauny, přiblížit jeho způsob života, upozornit na případná ohrožení a vybudovat veřejnost k jeho sledování a ochraně. Většinou se jedná o druh, který nežije skrytým způsobem života a člověk má šanci ho v přírodě pozorovat.

Ptákem roku 2018 se stává SÝČEK OBECNÝ

Sýček obecný je součástí naší krajiny od nepamětí. Tato malá sovička nedorůstá více jak 25 cm, má tmavohnědé zbarvení se světlými skvrnami a výrazné žluté oči, které lemují bílé nadočnicové proužky a ty tak vytváří dojem obočí. Kvůli jeho vzhledu a hlasovým projevům se mu také dříve lidově říkalo kulich, puťák, ťuvíkál nebo skujiček. Mezi další častá pojmenování patřil i umíráček nebo prorok. Taková jména si sýček vysloužil kvůli vymyšleným pověrám, které pravily, že kdo uslyší hlas sýčka, toho čeká brzy smrt. Sýček patří mezi velmi zvědavé sovy, pokud někde zahlédne světýlko, ihned doletí na nejbližší větev a pozoruje, co se děje. V blízkosti světla se také hemží mnoho hmyzu, které sýček loví. Dříve lidé zapalovali v pokoji nemocného svíčku a sýček tak nalétával přímo na okno a ozýval se nařikavým hlasem. Proto byl vnímán jako posel špatných zpráv a symbol smrti. Dnes je naopak zaslouchání jeho houkání důvod k radosti vzhledem k jeho úbytku v přírodě. Ve starověkém Řecku byl sýček vnímán jako posvátný pták, který doprovázel bohyni moudrosti Athény. Odtud také pochází jeho latinské pojmenování

Athene. V Řecku je dodnes sýček vyobrazen na jednoeurové minci.

Společně se sovou pálenou je sýček obecný sova, která žije nejbližší lidem. Ke svému hnízdění využívá lidské stavby jako například stodoly a pudy a svému hnízdišti bývá věrný. Vyhovuje mu venkovská krajina, pravidelně spásaný porost,

kde loví žížaly, kterými rád krmí svá mláďata. Mezi další oblíbené pochoutky patří sarančata, krtonožky a chrousti a samozřejmě také drobní hlodavci, ještěrky a žáby. Před ulovením potravy dlouho sedí na vyvýšeném místě a sleduje své okolí. Díky tomu je i snadno pozorovatelný. Při vyrušení se střídavě vytahuje do výšky a tiskne k podkladu, a tak se těmito podfépy snaží zmást nepřítele.

Mezi hlavní příčiny mizení sýčka obecného z naší přírody patří bezesporu změna obhospodařování krajiny. Kácí se staré doupané stromy, které jsou vhodné ke hnízdění, používají se chemická hnojiva v zemědělství a jedy proti hlodavcům, které sýček loví. Sýček může zahynout i kvůli dopravě, jelikož přeletuje nízko nad zemí. Mezi jeho hlavní nepřátele patří kuny, které se v současné době přemnožily. Ty požírají zejména vejce.

Zoo Hluboká chová 4 samičky a 6 samečků sýčka obecného. V posledních letech byla v odchovu tohoto druhu úspěšná. V roce 2017 se narodilo 7 mláďat, stejně tak jako v roce 2016. 2 mláďata se vylhla v roce 2013 a v roce 2012 byli v zoo odchováni 4 sýčci.

zoo kvíz

poznáš naše sovy?

1. výr velký | 2. puštílk obecný | 3. sova pálená | 4. sýček obecný | 5. kulíček nejmenší | 6. kalous usatý

školní výpravy do zoo

Hraj si, bav se, poznávej - zoo ti v tom pomáhej!

Zpestřete si hodiny přírodopisu, biologie či ekologie nejen návštěvou zoo, ale i některým z našich vzdělávacích programů. Programy nabízíme pro všechny typy škol.

Šelmy našich lesů

Které šelmy se vyskytují v našich lesích? V čem přispívají ke zdraví lesa a jak je důležitá jejich ochrana? Dozvíme se, proč jsou šelmy lesními doktory a jaké speciální techniky je dělají dokonalými lovci.

Program je určen pro 1., 2. stupeň ZŠ a SŠ.

Celou nabídku vzdělávacích programů a bližší informace naleznete na www.zoohluboka.cz. Pro objednání programů můžete využít elektronický formulář nebo kontaktovat naše vzdělávací oddělení na telefonním čísle 387 00 22 12 nebo 602 390 355.

kalendář akcí 2018

Zoo není jen procházka mezi zvířaty. Přijďte se k nám také dozvědět něco nového, zajímavého, hrát si a bavit se.

Změna programu vyhrazena.

V případě nepříznivé počasí může být akce zrušena, nebo přesunuta na jiný termín. Sledujte, prosím, aktuální informace na našich webových stránkách www.zoohluboka.cz.

Informace o akcích na telefonních číslech: 387 002 211, 724 113 797 nebo 724 846 142.

BŘEZEN

31. 3. – Velikonoce v zoo

KVĚTEN

1. 5. – MAY DEN
23. 5. Kamarád, nebo šelma
28. 5. - 31. 5. – Dětské divadelní hry
Zábavné víkendy pro děti

ČERVEN

1. 6. - 8. 6. – Dětské divadelní hry
9. 6. – Vydřel den
14. 6. a 22. 6. – Kamarád, nebo šelma

ČERVENEC

Večerní komentované prohlídky
termíny 3., 6., 9., 13., 17., 20., 24., 27., 31.
(nutná rezervace)
4. 7. – Večerní pohádková zoo

SRPEN

Večerní komentované prohlídky
termíny 3., 7., 10., 14., 17., 21., 24., 28., 31.
(nutná rezervace)
17. 8. – Večerní pohádková zoo

ZÁŘÍ

8. 9. – Mravenčí den
Zábavné víkendy pro děti

ŘÍJEN

6. 10. – Den zvířat

LISTOPAD

3. 11. – Strašidelná zoo

PROSINEC

6. 12. - 6. 1. 2019 – Vánočně nasvícená zoo
24. 12. – Štědrý den v zoo